

РЕШЕНИЕ

№ 1141

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13295** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Д. М. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. В.-САК срещу решение от 17.10.2019 г., постановено по НАХД № 13496/18 г. на СРС, Наказателно отделение, 111 състав, с което е потвърден Електронен фиш на СДВР Серия К № 2096460/30.05.2018 г., установено с автоматизирано техническо средство, с което на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 400 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Жалбоподателят твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила. Посочва, че има нарушение на чл. 57 от ЗАНН, както и че липсва дата, място и надлежно описание на извършеното нарушение. Твърди, че не са представени доказателства за техническа годност на автоматизираното техническо средство. Сочи, че не са налице категорични данни за точното лице, на което следва да бъде ангажирана административната отговорност. Моли съда да отмени решението на СРС, а с него и процесния електронен фиш.

В съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“ към СДВР не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Касационната жалба е допустима - срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, от компетентен съд, в рамките на правомощията му. Постановено е в съответствие с приложимите материално-правни норми. Не е налице съществено нарушение на процесуалните правила. Съдът намира за неоснователни наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че на 30.05.2018 г., около 17:46 часа, в [населено място], по бул. С., срещу № 6, с посока от ул. Щ.“ към [улица], се движело МПС - „Мерцедес Е 22 ЦДИ“, с [рег.номер на МПС], собственост на Д. М. К. със скорост от 81 км/ч. при действащо ограничение в скоростта на МПС за населено място от 50 км/ч.

На посоченият участък екип на ОПП-СДВР осъществявал контрол на скоростта на ППС с видеосистема за контрол TFR1-M № 506, монтирана в служебен автомобил с [рег.номер на МПС], технически изправна към визираната дата.

Посочената система фиксирала скоростта на движение на процесното МПС, като въз основа на това спрямо собственика на автомобила бил издаден и процесният електронен фиш за налагане на глоба серия К № 2096460 на СДВР, с който на Д. М. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

От приобщеното по делото удостоверение за техническа изправност на техническото средство е видно, че редуцирането на скоростта от 84 км/ч., отчетена в паметта на техническото средство, на 81 км/ч е в съответствие с посочената в удостоверението допустима грешка при измерване на скоростта с техническото средство.

От правна страна СРС е приел, че при ангажиране на административно наказателната отговорност на Д. К. не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаващи правото на защита на лицето. По делото са събрани писмени доказателства, въз основа на които правилно СРС е достигнал до описаните фактически констатации.

Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - водачите на ППС са задължени да съобразяват скоростта на движение на управляваните от тях превозни средства с максимално разрешената за движение в населено място.

Правилни са изводите на СРС, че електронният фиш е издаден от компетентен орган и в рамките на неговите правомощия и компетентност, съгласно ЗАНН и ЗДвП и че съдържа всички необходими реквизити, тъй като не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което е сторено. ЕФ отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща вида на данните, които следва да бъдат вписани в него и съответства на утвърдения от Министъра на вътрешните работи образец. Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на

Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Всички тези реквизити се съдържат в процесния електронен фиш – мястото на извършване на нарушението е описано подробно, посочена е разрешената скорост, както и установената такава на движение на процесното МПС.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на СРС, че с оглед на установеното по делото, визирайки забраната за движение в населено място със скорост над 50 км/ч, жалбоподателят е управлявал автомобила си със скорост от 31 км/ч над допустимата – законосъобразно е прието с обжалвания електронен фиш, че същият е осъществил умишлено състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, предвиждащ към датата на извършване на нарушението наказание глоба от 400 лв. за нарушаване на забраната по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В допълнение, касационната инстанция намира, че в приложеното по делото писмо от Български институт по метрология е указано, че под № 4835 е вписана стационарна видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип TFR1-M, производство на [фирма], България, която е одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010 г., със срок на валидност на одобрения тип до 24.02.2020 г.

Въз основа на тези мотиви касационната инстанция счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.10.2019 г., постановено по НАХД № 13496/2018 г. на СРС, Наказателно отделение, 111 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1